

af rent praktiske Grunde. *Sprogsagens* Løsning fandt han ikke tilfredsstillende. I hvert Fald burde den udstedte Anordning have indeholdt en Bestemmelse om, at Lærerne var pligtige til at tale Dansk med Børnene i Dansktime. For den mindre bemidlede Del af Befolkningen, som er henvist alene til Undervisning i Folkeskolen, maatte efter hans Opfattelse ikke alene de rent nationale, men ogsaa de praktiske Hensyn spille en afgørende Rolle.

Undervisningsministeren uddybede nærmere, hvad der havde ført til Udstedelsen af Anordningen af 1938, og hvad den tilsigtede. Det var nu overladt til *den færøske Befolkning* selv at afgøre, i hvilket Omfang Dansk skal anvendes som Undervisningssprog; Børnene skal imidlertid lære Dansk, »og det er positivt fastsat, at man skal lægge Vægt paa, at Børnene opnaar Færdighed i Brugen af de to Sprog, saavel i Læsning som i Tale og Skrift«. Ministeren mente, at man vilde naa adskilligt længere ad Frivillighedens Vej end ved Tvang.

Rytter (V.) mente ikke, det var *Befolkningen*, der vilde komme til at bestemme, om Undervisningssproget skulde være det ene eller det andet, nej, Afgørelsen laa hos *Lærerne*, af hvilke mange var partipolitisk indstillede. Man maatte derfor befrygte, at Anordningen vilde blive det danske Sprogs Svanesang paa Færøerne. Hvad Kirkesproget og Retssproget angaar, var *Rytter* ogsaa betænkelig ved den Politik, man var slaaget ind paa, selv om Skolesproget spillede en mere afgørende Rolle. Med Hensyn til *Flaget* haabede han, at Regeringen vilde kræve de gældende Regler overholdt, saa der i paakommende Tilfælde blev grebet ind over for ulovlig Flagning. Angaaende dette sidste Spørgsmaal udtalte *Statsministeren*, at det vilde blive taget op. Man havde paa Færøerne excelleret i en Flagbenyttelse, der var i Strid med gældende Regler for det øvrige Land, men forhaabentlig kunde man naa frem til Enighed paa dette Omraade, ligesom det var lykkedes paa saa mange andre. Samtidig fremhævede *Statsministeren* vedrørende Skolesproget, at den gamle Anordning er blevet tilsidesat i saa stor Udstrækning, at Forholdet næppe kan blive ringere, men tværtimod har Mulighed for at blive bedre under den nye Ordning. *Niclasen* gav *Rytter* Ret i, at det var tvivlsomt, om der vilde blive Ro om Sagen. Det havde maaske været rigtigt at foretage en orienterende Folkeafstemning mellem de skolesøgende Børns Forældre, men det vilde vel være vanskeligt at faa en saadan gennemført nu, efter at Anordningen var udstedt.

Ordføreren troede at kunne slaa fast som et Resultat af Debatten, at der paa Rigsdagen og i hele det danske Folk er Enighed om, at de færøske Spørgsmaal skal løses ikke paa et partipolitisk, men paa et nationalt Grundlag.